

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. IX. KÖTET.

4. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. JANUÁR 26.

Itt és otthon.

Itt foly a szóár, hangos diktáció,
Emlegetvén közérdeket, hazát,
Ki a szavakkal legjobban dobál,
Hangúlatot, irányt és mást az ad...

Otthon a földnek népe hallgatag,
Csak a lapokból olvas némit:

«Hm! nincs azoknak semmi dolguk ott,
— Gondolja, — jó a dolguk nekik».

S van összegyűlés, konferenzia,
Javaslat, arra ellenvélemény,
Paragrafust özönnel gyártanak,
A melynek minden szója vas-kemény;

Otthon a földnek népe nézi csak,

S vállat von és egyet dörög reája:

«Uristen! mennyi törvényt szabtatok,
S mi egy tapodtat sem mentünk továbbra».

S van itten «éljen!» annyi, mennyi kell,
Nagy emberré avatgatás elég,
Boldog hazánk! Másutt oly szivesen
Megelégnék ennek a felét.

Otthon a földnek népe ásit és
Unottan csapja az asztalra lapját:
«Hej, nem tudják ők a mi bajaink,
Nekik az egész csak uri mulatság».

Élelmes emberek.

Hogy odaát kóboroltunk a sógorok földjén, két szeretetreméltó német akadt az utunkba, a kik közül az egyik a magyar szó hallatára azonnal olyan dühbe jött, mint az *ökör* a vörös posztó láttára. (E hasonlat ugyan nem költői, de teljesen régi, tehát *találó!*) A másik, az kissé szelidebb volt.

Az egyiknek a vasúti kalauzzal volt valami baja, s mivel beléptekor hallotta, hogy velünk magyarul beszélt, rögtön átforgatmányozta teuton dühét a magyar nemzetre és e felől való véleményét durva szitokban, hangos szavakkal fejezte ki.

Nosza, felállott hirtelen társaságunk kedves tagja: *Mikszáth* Kálmán és rossz németiséggel ugyan, de azért nagyon *érthető* szavakkal adta tudtára a sógor-nak, hogy ha tüstént be nem fogja a száját, úgy vágja képen, hogy a feje rögtön a Vierwaldstädter tó közepébe röpül!

A sógor azt gondolhatta magában, hogy *oda* mégis csak jobb lesz csónakon és pofon nélkül menni: és egyszerre olyan jámbor lett, hogy fogóval sem lehetett volna több szót kivenni belőle. Azaz, hogy mégis! A legközelebbi állomáson már megállás előtt kiáltott a kalauzra:

— Lassen's mich von hier *schnell* hinaus!

(Mondtuk is aztán *Mikszáth*nak, hogy szörnyen elhibázta a dolgot! Ha ő a németnek nem *igéri*, hanem *megadja* a nyaklevest: ez a képviselő urnak behozott volna egy — kerületet! A német ugyanis akkor öt okvetlen letartóztatja, ezt mi meglegráfirozzuk haza, lesz miniszterelnöki intervenczió, s mikorra ő visszatér: zászlókkal fogadják a magyarság védelmezőjét!... Hanem hát ilyen *inpraktikus* az olyan képviselő, a ki egyszersemind *költő* is!)

A másik némettel, a ki szintén rossz vélemény-nyel volt édes magyarjaink felől, nem lehetett azon recept szerint eljárni, mely az elsőnél használt, mivel emez — hölgy volt, hozzá csinos és fiatal; aztán meg nem is sértési szándékból, hanem társalgás közben, mint saját nézetét mondá csak ki azon rossz véleményét, hogy a magyar nép — élhetetlen!

Élhetetlen!?... Hát lehet élhetetlen azon nép, a melynek körében nem halnak ki a 48-diki dicső holtak «szerény igényű» özvegyei?... melyből ujon támadnak a Bizay- és Moháczy-utódok?...

No, de ezt nem akartam felhozni, hanem czáfoltam őt az alább elmondandó két igaz történettel, melyek hallatára visszavonta vádját. Elismerte, hogy bizony van élelmes ember ideát is!

Mivel önök közül, mindig szíves olvasók! szintén jöhet valaki azon helyzetbe, hogy olyan csinos fiatal hölgyvel utazik egy kupében, a ki őt *éltetlennel* találja, — akarom mondani: a ki a magyarok felől így nyilatkozik. — közlöm e két esetet, hogy legyen mivel meggyőzni a német asszonyt!

I.

Télen-nyáron a városligeti fasorban lakom; az épület bent van a kert közepén, távol az utcától.

a minék az az előnye, hogy csendes, az a hátránya, hogy ha látogató jön az emberhez, soká kell várakoznia, míg a csengetésre valaki a kerten végig sétál ajtót nyitni.

Ezen vidéket a rendőrség még nem fődözte fel, miért is ott az utcagyerekek azt tehetik, a mi nekik tetszik. Különösen tetszik pedig nekik a csengetyüket meghuzogatni, aztán elfutni.

Velem egy házban lakik a házi úr, egy nyugalomba vonult esperes s mivel házmester nincsen, az ő cselédei járnak kaput nyitni, a mely fáradságuk sokszor történik hiában, mert nem látogató, hanem csak a fent tisztel, gyorslábú gyerkőczök csengettek.

A cselédek azonban sokkal kevesebbet mérgeződnek e miatt, mint maga a házi úr. Az öreg tisztelendő atya ugyanis egész nap alig tesz egyebet, mint az ablaknál néz ki, lesve a látogatót, ki neki szórakozást, — és a levélhordót, a ki neki «Magyar Állam»-ot hoz. Képzhető tehát, hogy egyéb dolog hiányában mily izgatott, mily türelmetlen, valahányszor a külső csengetést hallja! Hogy lesi, hogy várja: ki jön? mit hoz?

— Senki sem jön! Az utcagyerekek csengettek!

— Már megint azok? oh ti gaz nebulók!

Egyszer aztán oly gyakorivá vált a pajkos becsengetés, hogy a házi uram magánkívül lett már dühében, s mivel lakott a pinczelakásban egy kömives, a kinek télen át úgy sem volt semmi dolga, ezt felfogadta, hogy lessen a fiúkra; a hányat rajta kap a csengetésen és behozva a kertbe, jól elnás-pángol: annyi forint üti a kömives markát!

Persze, hogy állott az alkúnak a kömives! hiszen ha csak kettőt csip is el, máris ünnepnapja lesz egy hétig, hogy ő tél közepén 2 forinttal rendelkezhetik.

Kiállott lesbe. Elmúlt azonban egy nap, két nap és nem csengetett be egy fiú sem! No ez nem jó üzlet! De talán hoz szerencsét a holnap?

Másnap éktelen sikongatás csalt bennünket az ablakhoz; a kert közepén egy fiút püfölt a kömives.

Délután álmunkat újra sírás zavarta meg. Újra egy pajkos fiú! De úgy kell neki!

Attól fogva majd mindennap megfogott a kömives egy becsöngetőt, s mivel most már óvatosan örködött, néha kettőt is elnás-pángolt. Ilyenkor a forintok is kettesével jártak ki.

Egy nap a városból jövet találkozom tisztelendő házi urammal és együtt mentünk haza. Az öreg úr azonban hamar kifogyott a beszédből, tehát hallgatunk; hallgattuk az előttünk menő fiúk beszélgetését.

— Hát aztán te Sanyi! nem is jössz te többet utcát kaparni?

— Van eszem! Ott egész nap kellett dolgoznom huszonnégy krajczárért, itt meg fertályóra alatt megszerzek harmincz krajczárt; néha kétszer is egy nap! Nagy szó ám ez!

— Aztán hogy kaptál erre a jó hivatalra?

— Hm! hát a mint úgy két hét előtt itt ögyelgek, megszólít egy ember, valami házmesterféle, hogy aszondja: jó keresetem lehetne mellette! Aszondja:

nem kell mást tennem, mint mikor őt látom, csessek be, hagyjam magam megfogni általa, ő bevezet a kertbe, és úgy tesz, mintha verne, nekem meg ordítanom kell akkor; ezért kapok aztán naponta harmincz krajczárt. Hogy megteszem-e? — Hm! még valószínűleg is megverhet harmincz krajczárért! — mondok neki. Azóta ez a keresetem, mert itt lakik egy öreg bácsi, a kinek abban telik kedve, ha gyerekek sírást hall. Nézd: éppen ez az a kapu, la!

A házi uram belém fogódzott, hogy el ne essen. Elrémülve, a világ romlottsága miatt, arczából kikelve bámult rám s fejét rázta:

— Mit szól ehhez spektábilisz?!

— Hogy a mi kömivesünk — élelmes gyerek!

— No, de ilyen hunczutságot, domine spektábilisz! Hát ne vesszen el a világ ilyenek után?!

II.

Egy barátom, a kinek volt mi után adót fizetnie, tisztességes csomó adóval maradt hátralékban. A felebbezések és halasztások minden fajtát kimerítvén, már az exekuczió előtt állott. Nem segíthet rajta már semmi!

Azaz — mégis! Akadt egy mentő gondolata.

Azon időben a —dik kerületi adóhivatalnál (előre is tiltakozom, hogy a VII-ik kerületre gondoljanak! A VII-dik kerületben ilyesmi nem szokott történni!) volt egy jó öreg szolga, a kinek összes dolga az akták porolása volt. Kitudta ezt valahogy az én barátom és egy délután, mikor már senki más nem volt ott, felkeresi a szolgát.

— Kedves bátyám! mi segíthetnénk egymáson! Én juttatnék magának egy kis hasznot, maga meg nem tenne egyebet, mint egy iratot az egyik rovatból átdob a másikba! Nos? mi nagy dolog van abban?! Ne bolondozzék, ha mondom! itt van két forint! Tegye el! Tegye el!

A végrehajtó iratok ugyanis úgy vannak elrendezve, hogy egy szekrényben, melynek rovatai a hónapok napjával vannak betéve, a mely napon az árverezésnek kell tartatnia Az elékezett napon aztán a végrehajtó nem néz se könyvet, se lajstromot, hanem kiszedi, a mi napon van és megy az illetőket megnyomorítani.

Ha most a napra betett csomót kivesszük és legálulra dobjuk, a hol a nem szorgalmazott ügyek vannak, akkor ott hever hónapokig is.

Az én barátocskám darabja is ide vándorolt le.

Félév múlva azonban mégis csak kitzútká újra az árverést.

Újra, — most már mint ismerős, — ment el az öreg szolgálhoz, újra átadta a két forint borralalót és újra békében hagyták félesztendőig.

Barátom aztán nem is rettegett többé az árverési hirdetményektől! Csak a jó szolgát éltesse az isten!

Egyszer (valami tizedszer!) újra jött egy árverési hirdetmény. Gombház! elment az öreg szolgálhoz és nyújtja át a két forintokat.

A szolga azonban — nem vette el.

— No ne izéljen! csak vegye el!

— Nem veszem el, kérem ássan!

— De édes lelkem, hiszen —

— Nem veszem el, kérem ássan! Semmi szín alatt sem veszem el többet.

— Hát nem akarja nekem megtenni azt a szivességet?

— *Hogyne enném meg?* A tekintetes urnak ne tennem meg?

— No hát akkor itt a két forint is!

— Nem, az nem kell!

— S miért?

— *Böcsületből*, kérem ássan! Tudom ám én, hogy mi a böcsület! Nekem azelőtt, — köztünk legyen mondva! — tiz esztendőn keresztül sem volt egy árva krajczár mellékjövendmem; hanem most — — hogy a tekintetes úr — — hogy arra a — — hogy szives volt engem ebben a mesterségben kitanítani, hát — — azóta bizony *több* ismerősömön is segíthetek, és azóta most már csak megélek valahogy!... És én ne legyek ezért hálás a tens urnak?... Szép is volna!

Szaladó.

Új nemesek.

— Van szerencsém bemutatni Bihary urat Hunyadmegyéből, és Hunyady urat Biharmegyéből.

Diák bölcsesség.

— Miért van az, Muki pajtás, hogy te következetesen mindig akkor fogsz a tanuláshoz, a mikor a tanár ur belépett.

— Hogy miért? Hát az nagyon egyszerű. Mert a mig a tanár ur nincs itten, mindig remélhetem, hogy nem tartja meg az órát, *hiába pedig nem akarok tanulni.*

Érti.

— Mária Zsigmonddal megosztotta a *hatalmát.*

— Érted te ezt?

— Igenis, értem

— Nos hát, hogy érted?

— Hát ugy, hogy Máriának is jutott *három alma*, meg *Zsigmondnak is.*

A bútor miatt.

Gavallér. Szabad kérdezni: a nagymama sokáig fog nagysádtoknál maradni?

Menyecske. Oh igen: állandóan.

Gavallér. Úgy?

Menyecske. Igen; azért hozattuk el a nagymamát, mert ilyen ó-divatú bútorokkal bútoroztuk be magunkat s most a nagymama nagyon ide illik a lakásunkba.

Ligeti Antal emléke adomákban.

Az ötvenes években Ligeti Antal Főthon Károlyi István gróf főri pártfogása mellett dolgozott, a ki pártfogoltjában egyaránt megszerette az ideális művészt, a szerény embert s buzgó magyart.

Magyarországon aligha akad ember, a ki szerénység dolgában Ligeti Antallal egy napon volna említhető. De művészi önérzetét mégis sértette a gróf szakácsának konfidenciája, a ki kegyes elismeréssel csak per «kolléga úr» kezdte, szakácsművészete érdemén, szólíthatni.

— Hát én elismerem — mondá egy alkalommal a szakácshoz — elismerem tisztelt Lutz úr a maga művész voltát, de a kettőnk művészete közt mégis csak van valami kis különbség. A mi sikerült alkotásainkat képcsarnokokban, salonokban őrzik meg, hogy az utókör műizlése is gyönyörét találja bennük. A maga legsikerültebb műremekeit azonban, tisztelt «kolléga úr», rövid huszonnégy óra lefolyása után alábocsátják a kimondhatatlan alvilágba!

Ez a ríposzt rendkívül megtetszett az öreg Károlynak, a ki el nem mulasztotta szakácsa előtt is előhozni:

— Csak azt restellem, Lutz, hogy te vagy a szakács és mégis *lefőzted* magad a festő «kollégá»-da! Ezt a kollégaságot ugyan bemárgarírozhatod!

*

A tisztelt szakácsművész azonban nem volt az az ember, a kit egy tromf kijózaníthatott volna a nagyúri eselédek közt, úgyszólván, második természetűé való konfidenciájából.

Blaas Károly, épen a főthi templom számára az odavaló tipikus földmivelőkről mintázott apostolok kartonjait találta Ligeti kollégialis bírálata alá bocsátani, midőn az odavetődött szakács is belékottyant szakértő megjegyzéseivel. Alapos eszketikai csevegéseit záradékul azon nézetének kifejezésével toldotta meg, hogy az apostolok között az ő alakja csak méltóbban foglalna helyet, holmi közönséges «parasztoknál».

— Tudja mit, Lutz úr, — jegyzé meg Ligeti, — egy szakácsnak legfeljebb az «*utolsó vacsoránál*» lehetne helyet szorítani, de ott is csak odakünn a konyhán. Hanem ha épenséggel ambíciója a templom freskói közt szerepelni, Blaas kollégám Lukács evangélista *kísérőjének* alkalmasan fogja lemintázhatni.

Lutz tájékozatlan nagyravágyása persze még erre is ráállott, nem tudván, hogy Lukács kísérőjéből ő a «rost *boeuf*»-öket szokta sültögetni.

Dr Spinóza.

«P e c h».

Zsebmetsző. Ejh, pajtás, kutya pechem van! Holnap van a szeretőm neve napja, egy bugyellárisal szeretném meglepni — azt hiszed: birok egyet lopni? Rossz aratás volt, vagy micsoda? hogy mindenki olyan szemtelenül vigyáz magára.

Bálban.

A keringő vidor zenéje
Csapongva röpked, andalog,
A párok szállnak körbe, körbe,
Az ajk liheg... a szem ragyog...

Beh boldog, a ki választottját
Derékon átölelheti
S egy-egy rövidke vallomásban
Olyan sokat mondhat neki.

Oly édes így repülni... mámor
A szívben... keblen a kebel...
Tán a világ végéig szállna
Egy-egy pár így kettesben el.

Oh jaj, hogy mindez oly mulandó
S fatális véggel borzogat:
A szerelem mentől nagyobb, a
A házasság annál biztosabb...

Dr Morgó.

Mujkosék megint vadászaton.

Unatkozott pogányul mind a kettő, Demeter bátya is, meg Gyuri öcsém is.

Ki-kinéztek az ablakon, nem rándult-e át valaki a szomszédból, hogy Vörösmarty diszmagyarját (gyenőbbek kedvéért: a vörös ászt), kellő számban gusztálhassák? Egy lélek sem mutatkozott Ireg felől.

Végre Demeter bátya kívánságára vadászni indultak a «szabadharasztba» — kutyástul.

Hajtóról a jegyző gondoskodott.

Dudu, a faluvégi paloták ura, ott heverészett a kunyhója előtt; leste a leszálló alkonyt, meg a hites-társát, a ki az iregi vásárban járt — széllyelnézni.

— Dudu te, azt a két kopót lehetne-e rád bízni?

— Már hogyné lehetne egy pofa bagóért, instálom, meg egy tenyérnyi szalonnácskáért.

Szellő és Kadares egy pórázra bogozva, a cigány markára bízott.

A mint kiértek a vadászterületre, Dudu útasítva lett, hogy a két kopót vezesse a «hármass kútig», ott aztán bocsássa őket szabadjára.

Vadászaink lesbe álltak.

Szellő és Kadares hangos ugatással tüntek el az erdő mélyén...

Az est már elteríté barna ködmönét a vidék fe-

lett, Demi bátya immár a második szilvóriumos üveg fenekén járt, de még egy bogarat se láttak...

Gyuri öcsénk megunt a végtére a dolgot s oda szél a bátyjának:

— Tán haza is mehetnénk?

Az öreg abban a szempillantásban húzott egy végsőt a szilvóriumából s aztán elindultak a kopókat előkeríteni.

Dudu a tisztáson aludt, mint a bunda, a puska-vessző azonban talpra állítá.

— Hol a kopók?

— Nyulat keresnek, instálom alásan.

— A madzagot levetted-e róluk?

— Minek, instálom, még elesavarognának egymástól a sötétben.

Szellő és Kadares sorsát kellőképpen megvilágítandó, idézem Demi bátya ama versezetének utolsó két sorát, a melyben Diánához intézi szavait elpanaszolván neki az ármányos Dudu dolgait:

«Rémesen világít tölgynek rohadt odva,
Kopóink vergődnek, rája csavarodva».

Sári.

Jó ember.

Jó embernek nevezi
Őt a közvélemény,
Nagy adományokat tesz,
Lapokba' híre mén.
Holmi rongyos koldúsnak
Nem ad ő egy garast, —
Minek hiába, hogyha
Nem kürtölik ki azt.

Közügynek embere ő,
Sokat áldoz ezért,
Családja állapotán
Nem törí a fejét.
Könyezhet a szegény nő
S, a gyermekek vele, —
O a közügyről sír egy
Egész lapot tele.

Egész országban szerte
Magasztos híre száll,
Ünneplik (miket ő fizet)
Sok fényes lakomán.
Családjának alig jut
Egy pár szerény garas,
Bizony nagyon kár, hogy nem
Jöhét lapokba az.

S meghal, miként nagy ember,
Gyászolják a lapok,
Leírják életrajzát:
Mily jó férj s apa volt,
S míg a jelesnek márványt
Emel a kéquelet,
Szegény árváinak meg —
Kenyérré gyűjtének.

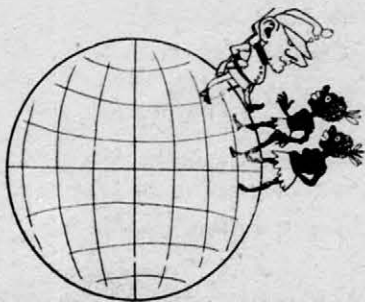
Haan Béla.

«Itt is, ott is, amott is», vagyis: hogy útaza körül a földet az egyszeri szubordinációs baka: Pulszky Guszti?

— Illusztrált mese a mult hétről. —

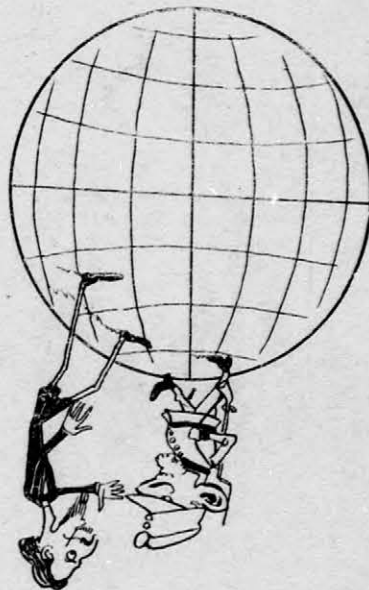
1. Rákiáltott valamikor régen a papája, hogy «indulj!» — De azt elfelejtette utána kiáltani, hogy «halt!»

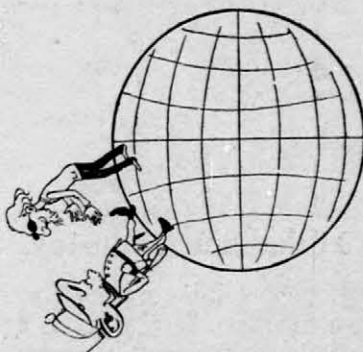
2. S a neki indult baka ment, ment, ment szárazon és vizen, ismeretlen országokban. Úgy ért el először a «vadak» földjére.

3. Azután nyakig gázolt a «habarék» tengerben.

4. Megérkezett onnan az «óriás» ember földjére.

5. Majd visszakerült a Tisza partjára:

6. míg végre megállapodhatott a híres Ausztriában.

Svihákok praxisából.

Svihák. (Megállítja a kocsit.) Szabad kérem nagysád: nem vinne engemet haza? épen a szomszédságában lakom...

Hölgy. De uram! Hiszen én azt sem tudom, hogy kicsoda ön?

Svihák. Ép' az a jó, mert ha tudná, bizonyosan mehtagadná kérésemet.

Új közhasznú találmány.

Nemrégiben a németek Berlinben életmentő eszközökből rendeztek kiállítást. Egy magyar feltaláló azt mondja, hogy az a sok mindenféle szerszám egészen hiába való, egyetlen egy és biztos védő eszköze van az emberi életnek s ez az üres zseb. Mert:

1. a kinek üres a zsebe, az meg van mentve mindennemű vasúti szerencsétlenségtől, utazván ő állandóan gyalogosan;

2. a kinek üres a zsebe, az nem ronthatja el a gyomorát a drága vendéglőkben s nem kaphat halálos gyomorokatarust;

3. ha valami baja van: nem hívhat magához orvost;

4. nem is halhat meg, mert tudja, hogy ingyen senkit sem temetnek el;

5. a kinek üres a zsebe, annak nincsenek jóbarátai, a kik őt megcsalhassák és esetleg kétségbeesésbe üzzék;

6. nem kap kölcsön pénzt és nem keseríthetik el életét a hitelezők;

7. a jótékonyezélű egyletek, bazárok, kiállítások rendezői nem járnak a nyakára s nem boszantják őt;

8. nem adhat pénzt uzsorás kamatra s következőkép nem zárhatják el néhány évre;

9. nem lévén pénze, nem vehet revolvvert, még csak kötelet sem és nem lehet öngyilkos;

10. nem lévén pénze, nem vihetik el utolsó garasát is adóba;

11. a kinek üres a zsebe, az biztosítva van az ellen, hogy megházasodjék —

12. következőkép biztosítva van az anyós ellen is. Hat ilyen pompás találmány az üres zseb!

Erkölcshírő.

Erkölcshírőnek született s így
Azra komoly és szigorú,
A világ szörnyű romlottságán
Elfogja keblét melabú...
El kell hagynia jó barátit,
Mivel potyázott s kidobák. —
Nincs már baráti szív a földön,
Mily irigy, önző a világ!

Nem rég kiadta költeményit,
S reárohant a kritika;
Őt a geniet így kiporozni!
Egész világa e hiba
Ő, a ki koplal, mint Betőfi,
S miként az, szintén hirre vágy,
Ne tudna írni is, miként az? —
Milyen tudatlan a világ!

Egész nap utcasarkokon áll,
Vagy kávéházakban potyáz,
Mindenki látja s nem karolják
Fel, oh itt mindenki hibás...
Dolgorni küldik, oh pirulj hon,
Ki rád utalva, csak te rád,
Nem adhatz neki szubvenziót?
Mily élnetellen a világ!

S mikor nagyon megéhezett már,
Lopásra szorúl a genie,
Sőt, a hazának büszkeségét
A policzáj lefűleli...
Hi mindig szabadságra vágyott,
Egy sötét lyukba bedugák —
Eddig kell jutni egy jelesnek,
Mily igaztalan a világ!

Nem tehet róla.

— Mit hallok, Juczi, maga alig van itt egy hete s már el akar menni?

— Én nem vagyok oka, nacesága! tehetek én róla, hogy minden úr engemet kíván szobalánynak s így sehol se lehet maradásom, mert minduntalan másuvá csálnak el.

Nemzeti színház. «A hon utólok», szomorú játék 3 felvonásban, írta Váradi Antal.

Ennek a szomorú játéknak pedig vig története van. Tudnillik az Akadémia is szerepel benne, olyanformán, hogy pályázatot hirdetett a *Kőczándíjra* s kiadta a díjat a Szász Károly darabjának, ellenben nem adta ki a Váradiénak. Ez magában elég elmés és vig megoldása a pályázatnak, de sem Váradi *Antalnak*, sem a közvéleménynek nincs oka apprehendálásra. megmondom miért?

Az Akadémia az osztó igazság értelmében járt el.

Mikor előtte voltak a pályamunkák, igen bölcsen így gondolkozott: ime, ez a Szász Károly-féle darab olyan gyengécske, hogy ezt a nemzeti színháznál előadásra el nem fogadják; hát most már mit csináljon ezzel a halom kéziratral, elpazarolt idő-veszteséggel Szász Károly? adjuk ki neki a díjat.

Ellenben ez a Váradi Antal darabja életre való; ezt bizo-

nyosan előadják a nemzeti színházban, hát ott majd megkapja a honoráriumát: ne adjuk ki neki a díjat.

Hát ez csak igazságos és méltányos eljárás, — ugyanazért kár az Akadémiát bántani, mert velem gyűlik meg a baja, a ki bántani fogja.

Most pedig lássuk a medvét.

Attilát megölik. Fiai Aladár és Csaba össze vesznek — nem ám a tajték pipáján, mint mai nap szoktak az örökösök, hanem egy szép leányon, Polydora kisasszonyon. Ebből persze háboru következik, mert akkor még nem volt feltalálva a párbajnak az a neve, a melyben isten csudájaképen egyik fél sem sebesül meg.

A háboru lefolyásából megtudjuk, hogy akkor tájban a főszerepet a háboruban valami hentes legények vitték, a kik a szinfalak megett a késüket fenik az aczélon, s ez adja a csatazajt. Én mindig féltem, hogy egyszer csak kirohannak a szinpadra is a hentes legények s vége lesz a játéknak. Szerencsére azonban bátor statiszták utjokat vágják s míg amazok tovább fenik, csattogtatják a hurka-metélőt, addig ezek itt a szinpadon kardjaikat villogtatják hozzá és szörnyen kiabálnak. A hatás meg van.

Polydora kisasszony az egész idő alatt rendkívül keserves állapotban van. Ő Csabát szereti, Aladárt ki nem állhatja — pedig az erőszakkal birni akarja őt. Nagyon érthető a kisasszony érzelme: a Csaba szerepét Nagy Imrének osztották ki, az Aladárét pedig Pálfnak, már pedig tudvalevő, hogy Nagy Imre milyen csinos legény!

Persze: a vizsálynak könnyen vége lehetett volna, ha Polydora csakugyan haza megy nagybátyjához a bizneci császárhoz. De a színház masinistái is közbe-szólnak. zivatart csinálnak, háboruzajt dörömböznék s Polydora és kísérete visszatevednek a hun táborba. Az asszony-nép mindig ilyen galibás. A háboru tovább folyik, Csaba megsebesül. Azt hiszik, hogy most már vége a szegény jó Csabának. De a ki ösmeri Jászai Marit s tudja róla, hogy ő ebben a darabban játszik, az mindjárt képzelheti, hogy ő az ő szokott varázshatalmával itt sem marad faltul. Átad három nyilat Csabának: az majd lábra állítja Csaba hatalmát, dicsőségét. Ugy is lesz. Csaba egész Bizanczig megy Polydora után, de ez akkorára mérget vesz. (Ördög vigye el a patikárusait! De mikor *Telek*y belügy-miniszternek is csak ma jutott eszébe, hogy megtiltsa a patikárusoknak azt, hogy ártalmas szereket orvosi rendellet nélkül kiszolgáltassanak.)

Hát ez bizony igen szomorú játék és olyan szép versekben, ügyes szzerenáriával megírva, mint azt Váradi Antal tudja, nagy hatást is gyakorolt

Morálja pedig az a darabnak, hogy éljen Váradi Antal.

Kis Kakas.

Törött bors.

A látszat hőse.

Emberbarátnak kürtöl a világ,
Bár földi társad megsanyargatod,
De a szivekbe le vajjon ki lát?
Csak mentsd meg ügyesen — a látszatot.

Modern hazafi.

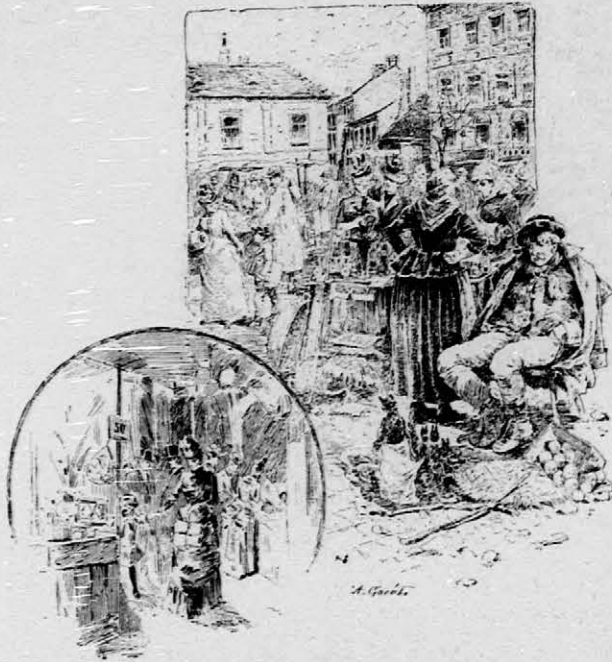
«Hazám — sóhajtod — én szegény hazám,
Beh árva vagy! Mi léssen még veled?»
S keresztül álkönyidnek fátyolán
Nagy lopva nézed, mint telik zsebed.

Áldemokrata.

«Gyalázat! e nép mint hizelkedik,
Csak csúszva-mászva megy itt mindenik,
Főbb ember előtt egyszerre görnyedez,
És pusztá czímért majd hogy oda lesz!»
— Kiáltja fennen áldemokrata,
Pedig titokban, lopva ő maga
Inas előtt is majd földig hajol:
Czímkerését ura fogadja jól.

Rajongó.

Vásáron.

Kirakva, terítve sok czifra dolog,
Becsnelküli rongy s nagy az ára,
Nem ócska, habár sok kézbe forog,
S a vevő a polczhoz is vágja.
És járja remegve a tarka sereg,
Piaczra kerül, a mi szent, a mi drága,
S gazdára akad itt sziv, becsület,
Kidobva henyén a világ piaczára.

Vig, csacska lányok sorba szedik
A csúf, pisze, tarka manókat,
És vissza — nevetve, vihogva — teszik,
A holt baba úgy se szabódhat.
Oh, volna csak élő — s nem henye báb!
Hogy kapna utána nem egy, de kettő
S ha szebb se akadna — ilyen legalább —
A vásár még se maradna meddő.

A sokszavú néne dicséri magát,
Kinálja serényen a czókját;
Igén elevent is, úri babát,
Kincset, — ő tudja a módját:
Volt ő is leányka — vig — csacsogó.
Kísérte piaczra nem egy deli férfit,
Rajt is suhogott a selyem viganó!
— Hasznót hoz a vásár annak, a ki érti.

S vásár ez az élet! — Alkudni tanul
Szülője kezén a gyerek már.

Jobb szokni korán s gyanútalanul,
Hogy mire van írva: szabott ár!
Az birja, ki marja, ki sivárabb kufár,
S az alkunál ő sohsem az utolsó,
— A ki vak, a ki hisz, azt éri a kár —
Szemesé a világ! egyedül ez a jelszó.

S ki gyöngye kufár s mindig csak adott,
Vásárra kerül utóvégre:
Ez — mint eladó: az — mint eladott;
Mindnél egy a czél, egy a vége!
S korábban zajos vásárt ha csapott,
Utóbb csupa gúnyból ördögöt árul;
S hiába van téve őrzőül a bot,
Mert elcsenik azt is dőlt kosarából.

J. Virág Béla.

Mi a legjobb óvszer a tengeri betegség ellen?

Álljon az ember szolgálatba a magyar ten-
gerészethez.

Írók karakterisztikája.

— Az az író, a ki mindig állig gombolkozva, az ajtót csapkodva jön haza s otthon mindent sötét szem-
üvegen lát, még a feleségét is: az egész biztosan
drámatró.

— A fiatal ember, a ki apró győzelmeket vív a
Hatvani-utczán, házi barát minden fiatal házassoknál,
nagyban élvezi a balletet: az *belle rista*.

— Az Andrassy-úton fel s alá lödörgő, deczem-
berben is vékony felöltőt hordó fiatal úr, a ki lopva
tekintget a hentes kirakatokra, mindig arról ábrán-
dozik: hogy nyerhetne ő vagy kétszáz ezer forintot:
magától értelődik, hogy *poéta*.

— A büntető törvényszéki bíró, a ki olyan áll-
hatatosan kutatja a felek születését, korát, állását,
foglalkozását: a legszorgalmasabb *biográfus*.

— Az a jó barát, a ki hevesen ránczigálja jó
barátjai lakásán a csengetyűt s azt hiszi, hogy mind-
egyiktől kérhet és kaphat kölesön 100—150 forintot:
a legkedélyesebb *humorista*.

— Az opera-színházi habitué, a ki a balletekben
folytonosan vizsgálja a ballerínák lábait: az már
csak lelkiismeretes *kritikus*.

— Az, a ki az ő eljáró szájával folytonosan össze
tudja veszíteni egymással a jó ismerősöket: az fá-
radhatatlan *reporter*.

Fatális kérdés

— Mondja kérem, miért füllent ön olyan sokat?
= Engedelmet kérek, én ha füllentek is, csak
minden pénteken.
— Akkor az ön egész hete csak egy naphól áll.

BORKORCSOLYÁK.

Biztatás.

Panaszkodik az öreg, gazdag nagybácsi:

— Oh, kedves Béla öcsém, csak attól tartok, hogy mint tetsz-halottat találnak eltemetni... nem vizsgálják meg jól, nem hagynak több napig feküdni, hanem hamarosan eltemetnek...

— Oh, kedves Péter bátyám, attól ne féljen: nem lesz az hamar, akármikor temetik el.

Az iskolából.

Tanító: Mondj, kis lányom, egy főnevet!

Mariska: ...Kenyér.

Tan.: Kitűnő... most egy melléknévet!

Mar.: ...Alma!

A férjekhez.

Folyton-folyvást tenger panasz

Hallatszik a nőre.

Én nem értem: hogy lehet a

Sok férj olyan dőre?

Mért nem hallgat, mért nem örül

A szerencséjének,

Hogy csupán csak *egyetlen egy*

Nőt mondhat nojének.

Mert hát akkor mit mondjanak

Ána szegény férjek:

A hol törvény nem tiltja még

A *többnejűséget?*

Ujhelyi Sándor.

Influenzás világ.

Mi a legnagyobb pech?

Manapság az, ha az ember odahaza feledi a zsebkendőjét.

— Hogy vannak Szükös Jánosék?
 — Úgy élnek, mint a paradicsomban.
 — Hogy lehet az? hiszen még egy héttel ezelőtt is olyan földhöz ragadt szegények voltak.
 — Nos igen: nincs mit felvenniök, még csak egy nyakravaló sem.

— Hova lett a mi primadonnánk?
 — Oroszországba ment.
 — Lehetetlen, minek?
 — Minek? felhasználja azt a jó alkalmat, a mely az orosz Julián-féle naptárban kínálkozik: tizenkét nappal fiatalabb lesz.

«Wo ist die Katze?» rajzok nélkül.

A férj 70 éves, a feleség 19. A családban nagy öröm: kis fiú születik.

Hol a házi barát?

*

Egy népszínházi kóristáné 15 forint havi fizetést kap s elkölt évente 3—4 ezer forintot.

Hol van az a nagy kapitális?

*

Egy bank pénztárában tegnap még 300.000 forint volt, ma meg nincs egy krajczár sem.

Hol a pénztáros?

H-n B-a. (Esztrgm.) Gondoskodunk róla, hogy ezután rend legyen. — **Dr Spinoza.** Kedves doktor úr! ritkán is, későn is? ez nem jól van így! — Különbösen szíves üdvözlét! — **U-y E-1.** Hol lakik hát ön voltaképen? mert mi a lapot ide, Budapestre küldöttük számára. — **Sz-sy Gy-a.** (Bdpst.) Csinos, mint mindig. — **Sári.** (Kssa.) Reméljük, nem veszi rossz néven, hogy Mujkos Demeterék atyafiságába önt is bevettük? — **R-th M-a.** (Bpst.) Már hogy vennők rossz néven, inkább meg is köszönjük, csak azt fogjuk tenni a be-küldött rajzzal, hogy házi művészeink valamelyikével átrajzoltatjuk. — **K-ss R-ó.** (Bpst.) Bekerülnek. — **B-gi Gy-a.** (Bpst.) A kézirat kissé testes lévén, szíves türelmét kérjük, míg elolvassuk. Talán már a jövő számban válaszolunk rá. — **Zólyomi.** Sajnálattunkra nem közölhetjük.

Több kéziratról jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

AZ

ÜSTÖKÖS

XXXIII-ik ÉVFOLYAMÁRA.

Az "ÜSTÖKÖS" ebben az évben 33-ik évfolyamába lép, de azért nem fog rajta az idő, nem akar komolyodni egy cseppet sem, hanem marad a régi bolondos, víg czimbora, kedélyes társalkodó.

Az "ÜSTÖKÖS" a jövő évben is ép oly jeles karrikatúrákkal és mulattató szöveggel fog kedveskedni olvasóinak, mint eddig. *Mujkos Demeterék* országra szóló kalandjait a szokott remek illusztrációkkal tovább folytatjuk.

Az "Üstökös" előfizetési ára :

január—decemberre	8 frt.
január—júliusra	4 "
január—áprilisra	2 "

Az előfizetések legczélszerűbben posta-utalvánnyal

"Az Üstökösnek Budapesten"

czimzendők.

Tisztelettel

AZ "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Szabó Endre.

A PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK

ezenel tudomásul adja, hogy **ujjonnan megnyitott**

BELVÁROSI FIÓKOSZTÁLYA

Hatvani-utca és Károly-körút sarkán
működését már megkezdte.

Ezen fiókosztály ugymint a banknak már régebben fenálló

Terezyvárosi fiókosztálya *Andrássy-út 21. szám.*
Köbönyai " *Jaszberényi-út Tóth-fele ház.*
Budaai " *II. Fő-utca 4. szám.*

legelőnyösebb kamatozó és visszafizetési módokat mellett

PÉNZBETÉTEKET ELFOGAD

takarékpénztári könyvecskékre, pénztári jegyekre és folyó számlában. Ezenfelül hatásköre a következő műveletekre fog kiterjedni:

Értékpapírok, pénznekem, idegen váltók eladása és vételére. — Előlegekre értékpapírok alapján. — Utalványok és hitellevelek kibocsátására a külföld és tengeren tuli ország minden jelentékenyebb piacaira. — Váltók és utalványok beszedésére, ugymint minden a bankszakmába vágó műveletekre, melyek ugyanazon előnyös feltételek mellett teljesítetnek, mint a bank főintézete által.

Az igazgatóság.

Hirdetések

Az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

Budapesten,

Kecskeméti-utca 6-dik szám.

Hazánk legkedveltebb savanyuvize a

Legjobb asztali és udvari ital.

MOHAI

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend

ÁGNES

Hazánk legczélszerűsége vize.

Kitűnő szolgálatot tesz az erőtlen zavaroknál.

FORRÁS

Ő tansége József főherczeg asztalán rendes italul szolgál.

Friss töltésben mindenkor kapható:
Édeskuty L., magyar királyi és szerb királyi udvari ásványvíz-szállítóház Budapestben.
Ugyiszintén minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben. 11702